

Munții creșteau ca visarea în ochii statuiilor reci și descompuși eram cu sufletul gol și tânjeam după acoperământ

mă agățam cu vinovăție și mintea goală ajungea mai sus ca îngemănarea dintre ultimul punct al pământului și gura ta

era o goliciune la altitudine maximă

mă țăram în tăplile descoperite și

măsuram cerul cu unitatea în care inima se descarcă de hematii

pe alb

dacă ți-aș fi putut pipăi sufletul, cu ochii închiși, aș fi putut să jur că Sagarmăthā

e nimic în comparație cu efortul de a-ți urca

emoțiile până sus,

acolo unde toate legile fizicii sunt făcute praf,

și haosul e studiat fără algoritmi

Poezie: Antonia Zavalic - "Ever.Est"

Scris de Antonia Luiza Zavalic
Joi, 10 Octombrie 2013 12:15 -

la cel mai înalt grad al iraționalului

atunci am știut că

singura șansă să înțeleg e să pun de-o parte tot ce știu

până la mine

și de la tine încolo.

AUTOR: Antonia Luiza Zavalic

10 octombrie 2013

www.sighet-online.ro